Хит Трилър

САЙМЪН

БЕКЕТ

Най-заплетеният криминален случай
в кариерата на ДЕЙВИД ХЪНТЪР!

ГРОБОВНИ ТАЙНИ

СОФТПРЕС

1

– За кого да предам?

Полицайката беше ледена, във всеки смисъл на думата. Бузите ѝ бяха зачервени и изпръхнали, а по издутото ѝ жълто яке се виждаха мокри капчици от мъглата, която спусналият се ниско над земята облак беше донесъл със себе си. Изгледа ме с едва прикрита неприязън, сякаш аз бях виновен за лошото време и за това, че е принудена да стои на открито насред тресавището.

– Доктор Дейвид Хънтър. Главен инспектор Симс ме очаква.

Тя погледна с явно нежелание папката си и приближи радиостанцията до устата си.

– Тук един човек иска да се срещне с главния инспектор. Казва, че е от съдебномедицинския екип. Господин Дейвид Хънтър.

– Доктор Хънтър – поправих я аз.

Погледът, който ми отправи, показваше, че ѝ е абсолютно все едно. От радиостанцията се чу изпращяване и някакъв глас каза нещо неразбираемо. Каквото и да беше, то въобще не подобри настроението ѝ. Жената ме изгледа кисело още веднъж, отдръпна се встрани и ми направи знак да мина.

– Все направо и паркирайте при останалите коли – заяви тя доста грубо.

– И аз ви благодаря – измърморих и подкарах нататък.

Светът зад стъклото на колата бе скрит от плътната завеса на мъглата. От време на време мъглата се разсейваше на места и тогава пред очите ми се появяваше мрачният мокър пейзаж на тресавището. След това бялата пелена отново се спускаше и обгръщаше колата. Малко по-нататък, на едно сравнително равно място, имаше импровизиран паркинг за полицейските коли. Един полицай ми направи знак да спра там и ситроенът

заподскача и се заклати по неравната земя, докато търсех подходящо място за паркиране.

Изгасих мотора и се протегнах. Пътуването беше доста дълго, а бях карал без почивка. Нетърпението и любопитството бяха надделели над желанието ми да спра някъде по пътя. Симс не ми съобщи много подробности, когато се обади по телефона, каза само, че са открили гроб в Дартмур и иска да присъствам на разкопаването му. В това нямаше нищо необичайно – поне пет-шест пъти в годината ме викаха да присъствам на подобни процедури. Но през последните дванайсет месеца думите „убийство“ и „Дартмур“ бяха станали синоними с името на един-единствен човек.

Джером Монк.

Монк беше сериен убиец и изнасилвач, който бе признал, че е убил четири млади жени. Три от тях бяха почти деца, а телата им така и не бяха открити. Ако се окажеше, че това е гробът на една от тях, то твърде вероятно бе и останалите гробове да се намират наблизо. Това щеше да е една от най-мащабните операции по откриване и идентифициране на трупове, проведена през последните десет години.

А аз определено исках да участвам в нея.

– Всички през цялото време мислеха, че е погребал жертвите си някъде там – споделих със съпругата си Кара в кухнята през онази сутрин, докато забързано се подготвях да замина.

Повече от година живеехме в една викторианска вила в Югозападен Лондон, а на мен все още ми се налагаше да я питам къде държи някои неща.

– Дартмур е обширен район, но не може да има толкова много трупове, заровени там.

– Дейвид – натърти Кара и хвърли многозначителен поглед към Алис, която закусваше.

Смръщих вежди и едва чуто промълвих „извинявай“. Обикновено много внимавах да не спомена пред петгодишната ни дъщеря някоя зловеща подробност, свързана с работата ми, но вълнението от предстоящото ме бе направило непредпазлив.

– Какво означава „жер-тви“? – изчурулика Алис, намръщи се съсредоточено и вдигна внимателно пълната лъжица, от която се стичаше кисело мляко с вкус на малини.

В момента това беше любимата ѝ храна; наскоро беше решила, че вече е твърде голяма, за да закусва с овесени ядки.

– Това е нещо, свързано с работата на татко – отвърнах аз, като се надявах, че няма да задава повече въпроси.

Имаше още много време, докато порасне и се сблъска с тъмните страни на живота.

– Защо са погребани? Те умрели ли са?

– Хайде, миличка, довърши си закуската – подкани я Кара. – Татко трябва да тръгва след малко, а и ти ще закъснееш за училище.

– Кога ще се върнеш? – попита ме Алис.

– Скоро. Ще се прибера още преди да усетиш.

Наведох се и я вдигнах. Телцето ѝ беше топло и учудващо леко, но въпреки това винаги се изненадвах колко голяма е станала в сравнение с бебето, което беше – както ми се струваше – съвсем доскоро. *Децата винаги ли порастват толкова бързо?*

– Нали ще бъдеш послушна, докато ме няма?

– Аз винаги съм послушна – отвърна тя обидено.

Все още държеше в ръка пълната лъжица и малко от киселото мляко падна върху бележките ми, които бях оставил на масата.

– Внимавай – каза Кара, откъсна малко кухненска хартия и изтри млякото. – Ще остане петно. Дано не са някакви важни документи.

Алис, изглежда, се разстрои.

– Извинявай, татко.

– Няма нищо.

Целунах я и я поставих обратно на столчето ѝ, след това събрах бележките си. Върху най-горния лист се бе образувало лепкаво петно. Прибрах всичко в папката и се обърнах към Кара:

– Трябва да тръгвам.

Тя ме последва в хола, където бях оставил пътната си чанта. Прегърнах я. Косата ѝ ухаеше на ванилия.

– Ще ти се обадя по-късно, когато ще имам по-добра представа колко дълго ще отсъствам. Надявам се да не е повече от няколко дни.

– Карай внимателно – отвърна ми тя.

И двамата бяхме свикнали с пътуванията ми. Аз съм един от малкото съдебномедицински антрополози в страната и професията ми изисква да присъствам там, където открият труп. През последните години ме бяха викали да участвам в разследвания в чужбина, както и по всички краища на Великобритания. Работата ми често беше неприятна, но винаги изключително необходима, а аз се гордеех както с уменията си, така и с репутацията си на добър професионалист.

Не искам да кажа, че изпълнявам тази част от професионалните си задължения с удоволствие. Винаги ми беше неприятно, когато трябваше да напусна жена си и дъщеря си, но ставаше въпрос само за няколко дена.

Паркирах на мястото, посочено ми от полицая – сравнително равна площадка встрани от пътя, където бяха оставени всички полицейски коли и микробуси. Слязох от колата и се хванах за вратата, тъй като кракът ми се подхлъзна на калната трева. Въздухът миришеше на влага, пирен и изгорели газове. Отидох до багажника и извадих един гащеризон. Обикновено полицията осигурява необходимото предпазно облекло, но аз предпочитам да си нося свой собствен. Вдигнах ципа и взех алуминиевото куфарче, където държах нужните ми инструменти. Доскоро използвах един доста очукан куфар, но Кара бе успяла да ме убеди, че трябва да приличам повече на експерт консултант, отколкото на амбулантен търговец. Както обикновено имаше право.

Една кола спря наблизо, докато си проправях път между паркираните полицейски превозни средства. Яркожълтият ѝ цвят трябваше да ми подскаже за кого става въпрос, но в момента вниманието ми беше насочено другаде и не ѝ обърнах никакво внимание, докато някой не ми подвикна:

– Значи успя да откриеш мястото, а?

Обърнах се и видях двама мъже, които слизаха от колата. Единият беше дребен и имаше остри черти на лицето. Не го бях виждал преди, но разпознах по-младия мъж до него. Беше висок, с приятна външност, движеше се със самочувствието на спортист и при всяка крачка самодоволно поклащаше широките си рамене. Не очаквах да срещна Тери Конърс тук, но в момента, в който видях колата, трябваше да се досетя, че е

той. Яркото мицубиши беше любимата му играчка, с която той особено се гордееше. То нямаше нищо общо с невзрачните автомобили, обикновено използвани от отдела за разследване на криминални престъпления.

Усмихнах се, макар че обикновено изпитвах смесени чувства, когато го срещнех. От една страна ми беше приятно да видя познато лице сред анонимните полицаи, които ме заобикаляха, но от друга, между нас с Тери винаги беше съществувало известно напрежение, което така и не изчезна.

– Не знаех, че участваш в това разследване – казах аз, когато мъжете приближиха към мен.

Той се ухили, лицевите му мускули се раздвижиха и продължиха да прехвърлят неизменната дъвка. Стори ми се по-отслабнал в сравнение с последния път, когато се видяхме. Чертите на лицето му се бяха изострили въпреки характерната квадратна челюст.

– Аз съм заместник главен инспектор по това разследване. Кой мислиш, че те препоръча?

Усмивката не слезе от лицето ми. Когато за първи път срещнах Тери Конърс, той работеше като следовател към полицейското управление в Лондон, но всъщност не се запознахме покрай работата си. Съпругата му Дебора и Кара посещаваха една и съща женска консултация и там се бяха сприятелили. В началото ние с Тери се отнасяхме с известно подозрение един към друг. Като изключим сходните ни професионални ангажименти, нямахме нищо общо. Той беше амбициозен, имаше силно изявен състезателен дух, много обичаше спорта и гледаше на професията си като на съревнование, в което трябва да се докаже. Аз бях първият съдебномедицински антрополог, когото Тери срещаше в живота си, и той бързо осъзна възможностите, които познанството ни би могло да му предостави. Може би самочувствието и егото му понякога леко страдаха, но успешно приключените случаи, в които ме бе поканил да участвам, се бяха отразили благоприятно на кариерите и на двама ни.

Всички останахме много изненадани, когато миналата година той реши да напусне лондонската полиция. Така и не разбрах защо го направи. Говореше се, че Дебора искала да се премести по-близо до семейството си в Екситър, но беше